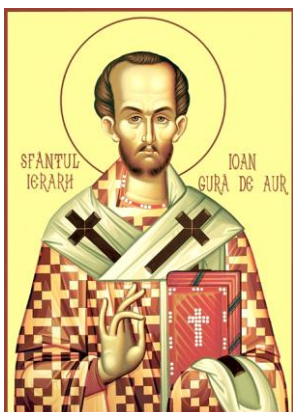

Predică la Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum)

Sf. Ioan Gură de
Aur, icoană

Evangelistul Matei numește aici Capernaumul orașul său. Betleemul a fost orașul în care S-a născut; Nazaretul, orașul în care a crescut; iar Capernaumul, orașul în care a locuit în permanență.

Slăbănogul de la Matei este altul decât cel de la Ioan (Ioan 5, 1-15).

Unul se află la scaldătoarea Vitezda, celălalt în Capernaum; unul era bolnav de treizeci și opt de ani; celuilalt nu i se spune vârsta; unul era lipsit de ajutoare; celălalt avea oameni care-l îngrijeau, care-l purtau, care l-au adus la Iisus.

Unuia Domnul îi spune: „Fiule, iertate îți sunt păcatele” (Matei 9, 2); celuilalt îi zice: „Vrei să fii sănătos?” (Ioan 5, 6). Pe slăbănogul de la Ioan l-a vindecat Domnul într-o sâmbătă (Ioan 5, 10); pe cel de la Matei, în altă zi, nu sâmbătă; că dacă ar fi fost sâmbătă, iudeii L-ar fi învinuit; dar așa, au tăcut; la vindecarea celui de la Ioan s-au pornit cu prigoana împotriva Lui (Ioan 5, 16).

N-am spus fără rost acestea, ci ca să nu socotești că este nepotrivire între Evanghelii, bănuind că e vorba de unul și același slăbănog.

Uită-mi-te la smerenia și blândețea Stăpânului! Mai înainte depărtase de El mulțimile; când a fost alungat de gadareni, nu S-a împotrivit, ci a plecat, dar nu departe; și iarăși S-a suit în corabie, deși putea să treacă marea cu piciorul; că nu voia să facă totdeauna minuni, ca să nu se creadă că e numai Dumnezeu, și nu și om deplin.

Evangelistul Matei spune că slăbănogul a fost adus la El; ceilalți evangheliști spun că l-au adus înaintea Lui, spărgând acoperișul casei (Marcu 2, 4; Luca 5, 10). L-au pus pe slăbănog înaintea Lui, fără să spună ceva; I-au îngăduit totul lui Hristos. La începutul activității Sale, Hristos mergea din loc în loc și nu cerea atât de mare credința celor care se apropiau de El; acum însă cei bolnavi vin la El, iar El le cere credință. „Văzând credința lor”, spune Matei, adică a acelor care l-au adus. Hristos nu cere totdeauna credință de la cei bolnavi; de pildă nu cere credință de la cei nebuni sau de la cei care și-au pierdut conștiința din pricina vreunei boli. Acum însă credea și bolnavul; că dacă nu credea, n-ar fi lăsat să fie coborât.

Așadar pentru că bolnavul a arătat atâta credință, Și-a arătat și Hristos puterea Lui, iertând cu toată autoritatea păcatele și arătând prin aceasta că este de aceeași cinste cu Părintele Său.

Uită-te că chiar de la început Domnul a

arătat că are putere; a arătat-o: prin învățatura Sa, când îi învăța pe oameni; prin lepros, când i-a spus: „Vreau, curățește-te!” (Matei 8, 3); prin sutaș, când la spusele acestuia: „Zi numai cu cuvântul și se va tămădui sluga mea!” (Matei 8, 8), S-a minunat de el și l-a laudat înaintea tuturor; prin mare, când a potolit-o numai cu cuvântul (Matei 8, 26); prin demoni, când demonii L-au recunoscut Judecător (Matei 8, 29) și când i-a scos cu multă putere din cei doi îndrăciți. Acum iarăși, într-un chip și mai deosebit, silește pe dușmanii Lui să mărturisească că este de aceeași cinste cu Tatăl și să o spună chiar cu gura lor. Iisus cu smerenia Lui obișnuită - că erau adunați mulți oameni, că astupaseră intrarea; de aceea l-au coborât pe slăbănog prin acoperiș - n-a alergat îndată la vindecarea trupului, care se vedea, ci ia de la cei de față prilejul vindecării; și a vindecat mai întâi ceea ce nu se vedea, sufletul, iertându-i păcatele. Prin iertarea păcatelor a mântuit sufletul slăbănogului, dar Lui nu și-a adus multă slavă. Iudeii, chinuți de răutate, voind să-L învinuiască, au făcut, chiar fără voia lor, să strălucească minunea. Iar Domnul, iscusit fiind, S-a folosit de invidia lor spre a face vădită minunea.

Iudeii făceau gălgăie și spuneau: „Acesta hulește! Cine poate ierta păcatele decât numai Dumnezeu?” (Marcu 2, 7). Ce le-a